

Végfelhasználó

Azt mondta, bántsam. Tisztában voltam vele, hogy díszlet az egész, nem gondolja komolyan, kellék a bőrszerkótól a csókos maszkig minden abban a szűk szobában. Még a sötétség is, nem hangulatvilágítás, csak úgy nem látszik annyira a frissen felnyalt fekete festék, aminek a szaga még az erős parfümön is átütött, olyan új, és nem túl feltűnő a repedések a sarokban és az az egy-két mozgó valami, talán apró rovarok, talán nem. Meg esetleg a villanyszámlán is spórolnak vele.

Szóval ne nézzen senki betegnek, még ha ott is álltam ezen az álságos helyen, kezemben egy játékkorbáccsal. Leginkább a korbács idegesített a dologban, ez a megcsúfolása minden őszinte vérszomjnak, szadizmusnak, zsarnokságnak és hasonlóknak, ami csak lefolyt az évezedek alatt. Rabszolgák, egyáltalán nem dizájner cuccokban, csak úgy zsákruhában, egy szál kiálló bordában, és még jó, ha csak árkot ásnak vagy templomot építenek életfogytig, és nem teljesen értelmetlenül terelik be őket a sziszegő ajtók mögé. Efféle korbáccsal hajthatták őket, azaz nem ilyennel, hanem ennek a pincsibuzi korcsnak az egyszerű, ám hatékony felmenőivel. Az én játékszerem egyik végére rózsaszín tüskét tettek műanyagból, maga az ostor pedig rövid, nevetséges, használhatatlan. És a nő ott tekergett előttem az olcsó műmosolyával, és akarta, hogy bántsam.

– Akarom a fájdalmat... Á, te tetű! Rohadék!

A lesötétített szobák persze nem arra valók, hogy az ember homályos történelmi igazságtevőt játsszon bennük, még homályosabb esztétikai háborgás nyomában, amit maga sem ért. Mit tettetek ábrándjaim korbácsával, hé. Kiestem a szerepből, a Tej, Kenyér, Ostor nevű lokált nem ezért nyitották. Megjátszott erőszakért, én viszont felcseréltem a kettőt, és azon kaptam magam, a kezdeti bénázás után teljes átéléssel ütöm a nőt. Az elején a korbács nyelével, hiszen a farka, mint mondtam, kiherélt és funkciótlan csökevény volt, aztán a rózsaszín tüskével. Gyorsan letört a markolatról, eldobtam azt is, és folytattam ököllel. Nem ezért jöttem, de hát így alakult, és be kell valanom, nem volt ellenemre.

Az ütések közt próbáltam összeszedni a vágyképeim, hiszen nem olcsó egy menet, és hamarosan minden bizonyonnyal véget ér. Furcsának tűnhet, de az elején gyengéden álltam hozzá, még a nőhöz is. Azért jöttem, hogy felszínre hozzak valamit. Talán kiderül, mire indul be, na nem a nagyon is kiszámítható hardver, tényleg kemény, nekem elhihetik, hanem a gépies csomagolás alatt megbúvó lélek. Az én érzékeny lelkem. Ha kiszolgálom, esetleg végre békén hagy az alantas vágyaival, és végre azzal foglalkozhatok, ami

igazán számít. A nyugdíjrészletekkel, a legkisebb kockázatok mentén jövőbe ívelő paradicsomokkal a túlparton meg az offshore birtokokon, ahová elrejtőzhetek. Napfény, nyugodt öregkor, diszkrét temetés.

Legalábbis ezzel indultam neki. A listám lehet, hogy kiszámíthatóra sikerült, de úgy véltem, nincs azzal semmi baj, ha végigmegyünk az alapokon. Biztos, ami biztos, az enyhe kilengések után a durvábbak, fokozatosan végül is nem rázott meg annyira. Az első hónapban cserebere-klubok. Az azonos neműekkel akadt némi gondom, de hamar túltettem magam rajta, ha eleget ittam, és inkább én voltam a, hogy is mondjam, közreműködő fél. A másodikban a különféle jelmezrajongók széles tárháza. A tanácsadó anyagok szerint ez lett volna a legkönnyebb, hiszen bizonyos fokig mind jelmezrajongók vagyunk, elég ránézni az első kirakatra. Az álarcos nők még úgy-ahogy mentek is, hiába álltak négykézlábra vagy feszültek hanyatt. A farkas-fantáziákkal meggyűlt a bajom, folyton harapni akartak, a pókasszonyok még hat lábat illesztettek magukra, a polipnőket inkább hagyjuk. Akárhova vezetett is azonban a listám, tartottam magam, csak közreműködtem némán. Néha összeszorított foggal, néha simán hallgatva a megjátszott hangok és bejátszott effektek közt, és nem tettem mást, csak befelé figyeltem.

Az összes erőlködés tárgya, a lelkem viszont maradt az illegalitásban. Mélyen a tudat alatt, a zsigerek és a méltatlankodó agy alatt. Vagy mellette, vagy fogalmam sincs, hol, ha egyáltalán bárhol, de soha nem éreztem semmi könnyebbséget. Se utasítást, halvány jelet, hogy talán erre tessék, így jó. Egyetlenegyszer moccant meg valami a lábközömmön kívül, egy anyakirálynőnek maszkírozott feleség és a mokány rozmárjelmezes férje között, de a pihenőszobában nemsokára kiderült, csak azért, mert mindhárman ugyanazért a meséért rajongtunk réges-régen.

Kéthetes szünet után, a következő turnusban jöttek az öregrajongó klubok. Az önfelegyelmem itt kifogyott, pedig épp csak a bemutatkozó videókat néztem végig. Beértem annyival, hogy a hozzám hasonlóan elsőbálozó ifjakat és középkorúakat interjúvoltam esemény után, és megnyugvással értesültem róla, rájuk sem tett nagy hatást, bár nyilván kisebb elvárásokkal is indultak neki. Hazamentem, és kikerestem a katalógusból az árak és megközelíthetőség terén ideális átmenetet nyújtó korbácsos helyet. A Tej, Kenyér, Ostor volt az, tényleg ez a sötétített homlokzat itt a szomszédban, amire évek óta gyanakodtam.

A menet már biztosan nem tart soká. A hátam mögött, a folyosó végén kicsapódott egy ajtó, a nő a kamra sarkába menekült. Az idióta, háromfelé ágazó túsarkúban nem tudott lábra állni. Valahányszor megpróbálta, visszaküldtem egy lankadt, ám még mindig nagyon lelkes ütessel. Ábrándjaim síkja, a kis rohadék lapított, a nő bőrszerkójába vágódó csapások és a közelgő léptek közt szinte hallottam a röhögését. Hátraugrottam, pont jókor.

Lepattantam az egyik kidobóról, neki a másiknak, aztán ki a szabadságba. A lépcsőfordulóról még láttam, ahogy a két barom nehézkesen irányt vált, a szolgálatonóm pedig fél lábáról lerúgott csizmával, kifcamodott bokával kapar utánam. Változatlanul hanyatt vonszolva magát előre, mint egy megnyomorodott óriáspók, vagy devolúcióba kezdett ember az új élet küszöbén. Eldobhatta a kétlábú lét minden feleslegét, minimalista állat lesz, talán a kamráját is teleszővi fekete nyálkaszálakkal, és a visszajáró vendégek hiányát bőven pótolja a tutiságra vágyó pókfetisiszták egyirányú, jól fizető tömege. Még az utcán is kivehettem, hogy visít a biztonságiaknak, mozogjanak már, a tehetetlen pöcsök, mimet tapossák ki és hogyan. Két csótány meg a nagy dög.

Az üldözés még folyt egy darabig. Valószínűleg csak a kamerák kedvéért, de a személyzet nem adta fel, kedvetlenül lökdösődött utánam úgy két sarkon át. A pár másodpercben, míg golyófejükben izzó szemüket is láttam, ha szétnéztem tájékozódni a következő

ötven méterre, máris enyhe kapcsolat szövődött. Úgy éreztem, ha halványan is, de mégis tartozom nekik, és közreműködtem. Lihegtem, mintha minden megjátszott túlzás most csapódna ki, negyedórás késéssel a sötét kamra után, amikor illetet volna, és belerohantam egy babakocsi alakba a járdán, noha simán elfértem mellette. Játszottam a kameráknak.

A figyelmem persze máshol járt. Tessék, végre megmoccan, még ha nem is a legjobb irányba, de a rejtőzködő mocsok lelkem végre kevéske vonzalmat mutatott. A biztonságiak esetén felbuzdulva próbáltam a nővel is együtt érezni, de vajon miről? Vágyat kéne felmutatni, bár fogalmam sincs, honnan, ha szemtől szemben is legfeljebb unalomra és a rohamra futotta. Honnan kezdjük, á, először is a beleézés.

Mindennek a beleézés az alapja, hallgathattam orrvérzésig a tanfolyamon. Végül is kárt okoztam neki. A bőrszerkó nem lehet olcsó, és a csókos álarcot is csúnyán összegyűrtem. Nyilván levonják neki, szegény asszony. Akarom mondani nő, az ilyennek biztosan nincs családja. Nem nyavalyognak otthon a kölykök. Azért még rosszul eshet neki, kiesik egy műszak vagy mittudomén, bár ahogy a biztonsági barmoknak sikítózott, inkább ő állhat a közelebb a vezetőség kegyeihez vagy mic sodájához. Nem érdekel, akár-hogy is, nyilván zokon veszi. Senki nem értékeli, ha ököllet ütik, már a munkaköri leírásán kívül. Megtört benne a hit, a szakmai tisztaságba vetett bizalom vagy mi, és éppen könnyeit visszatartva tart hazafelé egy este. Vagy reggel, én mindenestre ott várom, kezemben egy csokor vérvörös fogalmam sincs, mi. A könnyek egyből eltűnnek, igen, ő is érezte az első pillanattól kezdve, és nekiállunk ott helyben a lépcső alatt. Lemegy a bőrszoknya, kivillan egy... pókláb. Aha, a beleézés. Hanyagoljuk.

Különben is más érdekelt. Mióta lehagytam a kopaszokat, felvettem az utcán áramló pofák sebességét, és elhaladtam pár kirakat előtt. Az első a nagy háztartási bolté volt, a harmadik a Spandex műszakié. Egy villanás, egy ígéret, és némi kitérővel visszaórázkodtam a műszaki kirakata elé. Ott szűrtem ki azt az ígéretes, szürke domborulatot. A leárazott taposógép fogantyúja. A hatás ült, még ha gyengén, helyesebben fogalmazva gyengéden is, és sajnáltam, hogy másnap tízig kell várnom, hogy érinthessem.

Azt hiszem, ezen a ponton tartozom némi magyarázattal. Mit kerestem a hülye bőrvonatu nőnél, korábban a különféle elcseszett klubokban, ha egyszer tudtam, mitől jön a felszínre a kilúgozni kívánt érzélem? Csak azt mondhatom, tekintsen mindenki magába. A határvonalak elmosódnak vagy éppen sehol sincsenek, az ember annak örül, amihez hozzáfér, az én dolgom meg annyival bonyolultabb, hogy nemcsak egyfajta érzést, pontosabban löketet vagy gerjedelmet kellett tökéen ragadni, és kirángatni a felszínre, hanem mindet. És ha már megvolt, csavarni és szorítani, míg le nem lohad, és el nem tűnik, magamra nem hagy a génkezelt öregkor naplementéivel, a nyugalommal, amire mindennél jobban vágytam.

Egyszerre több kísérlet futott fej-fej mellett. Hiszen nem korlátlan a pálya, senki nem él örökké, még a bővítésekkel sem. Ha a gerontogerjedő degeneráltak nem hozzák meg az eredményt, jöjjenek a szörmés lököttek, az önkínzók és a másokat kínzók. Ó igen, ezeket most pipáltam ki. És lementek már a beteges fiatalkorúak is, még hogy gyerekek, ugyan, ezek időn kívül rekedt, belülről bűzlő kis szemétládák a gyerekbőr álcájában. Olyan tettek velem az Önkéntes Ifjúság Öromparkban, hogy megalázva oldalogtam el. Az ezredforduló után engedélyezték, beleegyező kiskorúakkal ki-ki csinált, amit akart, csak sajnos fordítva is. Mindenki alábecsülte a kölyköket, de nem sokáig.

Az ábrándok egy válfaja viszont tartósan jött velem, nyalogatta a kezem. Az önáltás és a valóság határán, hol ide, hol oda billenve, de hát megint csak azt tudom javasolni, gondoljanak a saját tapasztalataikra. Halkan, szinte bocsánatot kérve bújít elő a sivár

fogyasztói mindenségéből, vagy csak én találok ki ezeket a túlhajtott jelzőket, mindegy. Akár kívülről jött, akár belőlem, a csábító felületek hatását egyre határozottabban érzem, a gondolataimban és máshol. Formatervezett jövőnk, ahol minden egygé válik. Formás hengerek, letisztult alakú fogantyúk, örökkévaló tisztaságú, szürke testek. Manapság mi sem természetesebb, nyugtatgatott a pszichomókusom, amíg ki nem rúgtam. Az otthoni üléseink alatt túl sokat simogatta a szögletes svéd széke karfáját, amit pont a darabossága, hogy ne mondjam, durvasággal álcázott, elhallgatott vágyai miatt szerettem. Egyszer majd nyilván elmondja, egyszer mindennek eljön az ideje, csak rá kell kapcsolnom az interfészt.

Várjunk, az eddigiek alapján afféle kipusztulásra ítélt hősszerelmesnek vélhetnek. Néha én is szem elől tévesztem a lényegét, a végső célt a nyugdíjkorról és a többiről, hiszen tudják. A vonzalom kiszámított pályát követ, eddig sikerült ott tartani. A feltörekvés és a lángolás csúcán egybegyűjtöm, mondjuk, az új gyümölcscentrifuga alakjába vagy a Siemens telefon karcsúságába. Olyan vékony, hogy a lélegzetem is eláll, a vágyak megszaladnak, de egy idő után nincs kegyelem, se neki, se nekem. Mélyeket lélegzek, és a végső célra összpontosítva kivetem magamból a románcot, a cuccot pedig szertartásosan elhelyezem egy jól kiválasztott szemétkerakóban. Nem mondom, hogy nem fáj, és az igazat megvallva eddig még semmit sem csökkent a fájdalom, noha hatszor csináltam végig az eljárást, mióta belekezdtem. A szakértők szerint ne várjunk azonnali eredményt. Hiúság lenne, néha évekig is eltart, mire enyhülni kezd. A bölcs fogyasztót befolyásolják az igényei, nem uralják.

Másnap pár perccel nyitás után estem be a műszakiba. Nem rögtön hajnali tízkor, távol álljon tőlem, hogy mániakusnak nézzenek, aki guvadó szemmel liheg a kirakat előtt, beront, majd nem vesz semmit, csak hosszasan pofázik a személyzettel az ergonómiáról, úgy lapozgatja a tavalyi katalógust is, mint más a lomtárból előásott kihajtható oldalakat, és a kelletténél párásabb tekintettel simogatja a taposógépet. Hamar megvoltam a taperolással, és a bratyizást sem csináltam nagy átéléssel. Azt is könnyen kitalálhatják, a nagy belépőt a korbácsosok köreibé miért időzítettem pont az előző napra. Igen, eltérés volt minden. A hetedik ciklus végén jártam, hetedszerre kellett végigjárnom a szerelem lefelé ívelő, megalázó ösvényét a nappalim fényes templomától a szemétkerakóig. Most éppen a Grundig lejátszó volt soron, apró, visszahúzódo, de annál odaadóbb. Olyan élénk volt minden, hogy vele párhuzamosan kénytelen lettem egy kirakatbábut simogatni, amit az eljárás súlyos megsértésével, a Skála mögötti kukából nyúltam le, és vittem vissza az élők közé. Hiába, ettől már én is elröhögtem magam, amikor éppen nem a könnyeim nyeltem. Grundigom, ki lenne hozzád fogható.

Nem működött egyik szájalmas kifogás sem, pedig egész nap a városban mászkáltam, és próbáltam kivetíteni mindenre. Poszterekről vigyorgó jelöltek, nekünk is jó lesz, legalábbis négy évre, de hát ki ígért holtomiglant, a mai időkben nem várhatjuk senkitől, hogy elkötelezze magát. Egy kereszteződésben a tibeti vírusok jogaiért tüntető suhancok soraiba keveredett pár kopasz állat a szomszéd kukkoldából. A verekedést tétova rendőrök vizslatták pár méterről, és az óbégatást próbáltam egy nagy, közös happening hangjainak betudni. Eleinte ment is, az egyik barom földre vitte a leghangosabb hosszú hajú buzit, egy másik egy vernyákoló nő szétvetett lába közt erősködött, és pár pillanatra elfelejtettem, mit is kéne elfelejtenem. Ekkor viszont megszólalt a csengőhang. Valahol egy zsebben, épp csak érzékelhetően, nekem mégis mindent túlragyogva, és a világ a lejátszóm alakjára szűkül. Legyünk túl rajta, az istenit.

Este egyre szűkülő spirálon közelítettem a tethelyhez. Úgy-ahogy elhomályosítottam a fejem, aztán levágtam mindent, és egyenesen a lépcsőházhoz meneteltem. Az ajtók

hallgattak, néma tanúk, mindent tudnak. Az előszobából nem néztem semerre, leszegett fejjel mentem előre. Próbáltam kis háromszöget összehozni még a múlt héten, hármaskapcsolatot, pikáns feszültséget, hogy csökkentsem a magamét. A Grundigot az ágy sarkán hagytam, teljesen letakarva, vigyázva, nehogy leverjem magányos hánykolódásaimmal. A kirakatbábutól régen megszabadultam. A tévé mellé az az érzékeny görbített kínai lemezállvány, olcsó vacak, de ide éppen ilyen olcsó és eldobható ribanc illett. Az asztal közepén pedig a csábító, a vadiúj sztár. Most libbent ki a piros autóból, borosta és izzadágszag, hogy felkavarjon mindent, és feledésbe lökje a kislányos románcokat. Bizony, nem más, mint a Promethea szivargyújtó abban a húszcentis férfiaktban. Bádogszobor, a láng diszkrét ágyékkötő fedte lábközéből jön.

Mekkora hülyeség, istenem. A pikáns háromszög egy perc alatt semmivé vált, mint ha nem építgettem volna egy álló hétig, és nem láttam mást, csak a lejátsszóm üres helyét a lepedő alatt. Ez fogad majd, semmi más, semmi nem tölti be az űrt. Nem érdekel, gondoljunk a ciklusra, erősítse meg a lelkét, aki tisztaságra vágyik, satöbbi. Végigdaráltam az összes hülye mantrát a tanfolyamokról, felrántottam a lepedőt, és egy Gazdaságos műanyag szatyorba vágtam a vágyképeim. Az ajtóhoz léptem, visszafordultam, a szatyorba küldtem a szivargyújtó adoniszt a lejátsszó után, és kifelé menet a hónom alá kaptam a lemezállványt. Úgyse tettem rá semmit, a ribancnak köze sem lehetett a lemezeimhez. Menjen az összes, alázzuk meg az egész orgiát egyszerre, úgy talán menni fog.

Rendes körülmények közt egy éjjeli járással mentem volna a roncsstelepig. Ez az este messze esett a rendes körülményektől, már a lépcsőházban majdnem elájultam. Taxi nem játszik, hogyisne, hogy valami borostás tahót vonjunk be legbensőbb ügyeinkbe, holmi sutyerákat, aki életét képes a Juventus rádióval összekötni. Addig viszont nem bírom, míg befut az éjszakai, hogy a menetidőről ne is beszéljünk.

Irány a titkos templom. Enyhén közönséges, de ilyen szertartáshoz jó. Nehezen szerzett méltóságunktól szabadulnánk, nem igaz? Vagy éppen a könnyen szerzettől, a felszín a minden, a médium az üzenet vagy mi az isten. A két lakótömb közötti síkatorról beszélek, erről a sittel teletömött hasadékról. A vállalkozók úgy hagyták, hónapról hónapra megígérték, hogy eltakarítják. Néha felfedezte egy megtévedt hontalan, de nem maradt soká. Itt váltam meg a hiába buzerált kirakatbábutól.

A hely mindent kítőrlő légkörében lehetett valami, mert a bábu egészen addig nem jutott eszembe, míg át nem másztam az első törmelékhalmon, és le nem ereszkedtem a szemétkébe. Megigazítottam a szatyrot. Végiggondoltam a hetedik ciklust, kifejeztem reményeim, hogy a nyolcadik már visz valameddig, és ekkor észrevettem.

A síkator túlsó végén, a szemétkébe összehúzott oltárom előtt egy alak állt. Semmi drámai ellenfény, épp hogy kivettem. Nekem háttal, időnként lehajolt, mintha kis máglyát szedne össze fa helyett ipari hulladékból. A zsebébe nyúlt, öngyújtó villant, előtte talán gyújtófolyadék lötyögött, vagy csak a pofa lucskos krákkogása jött, vagy csak odaképzelttem. Mindegy.

Mire magamhoz tértem, a pofa hátán ültem, és fél karját feszítettem magam felé. A szatyrot félúton elszórtam, a kínai állvány kiesett, és pörögve csúszott egy kicsit. Az alak kiejtette a kezéből az öngyújtót, a másikban, amelyik a szorításomban ropogott, egy méccsét fogott.

Lehet, hogy a pókasszony és a kopaszok miatt, de rögtön ugrottam. A ma embere eltávolodott az erőszaktól, ám az erőszak megtisztít, magyarázták a guruk. Mondjuk sosem a stadionból vagy az aluljáróból, hanem az ovális asztal mellől a stúdióban. Ovális asztal, ovális derekak, úristen, mit keresek itt. Az alak nyekergése hozott vissza a síkátorba.

– Ne olyan hevesen, te állat...

Közelebről éreztem, hogy nincs minden rendjén veled. Kezdő szaga van, a rendes hontalan bűze vékonyan jött róla, alatta dezodor, és a sötétben közepes kategóriájú öltönyt tapogattam. Érintés alapján közepes lehetett, de mégiscsak öltöny.

– Mit keresel itt, te...

Szemügyre vettem a mécsesed. A Gazdaságosban hirdettek a minap kiadásodat erre a fajtára. Gazdaságos mécses, de mégiscsak mécses. Enyhítettem a szorításon. Kérdések özöne merült fel. A legtöbb ugyan magammal szemben, de itt nekem kell kérdeznem, mint a moziban. Nem hagyhatom, hogy ő kérdezzen, hiszen mit mondanék neki? Hogyan magyaráznám el? Különben megelőzött, ő szólalt meg előbb.

– Nem állunk olyan távol...

– Kuss, itt én beszélek!

A csendben és a sötétben viszont nem jött a nyelvemre semmi. A szemétből előtűnt a fej nélküli kirakatbábu. Nem dobtam elég messzire annak idején, a fene enne meg, és mosolya sincs. Arc nélkül nehéz, mindazonáltal odaképzelt az áldott vénuszi mosolyt, amivel lenéz kettőnkre. Arrébb húzódtunk egymástól a pofával, lihegtünk, és a zúzódásainkat simogattuk. A látszat kedvéért egyikünk sem volt olyan durva, de azért simogattuk, férfiasan és bensőségesen.

– Én is érzem...

– Mit?

Szomorú vigyorral elővett egy lejátszót. Az én örökkévalóm mása, márkajelzés nélkül. A logó helyén zúzódás, satírozás, törlés, mintha falba vésett nevet tépne le valaki őrvöngve. Nem érdekli, hogyan, csak tűnjön el, akár a fallal és a kezével együtt. Az alak tényleg ragtapaszt hordott a kezén. A lejátszón az én Grundigom isteni vonalai, semmi kétség. Egy az ábrándok végtelen sorából.

– Ember! Hogy lett magából... hogy lettél hontalan?

Még szomorúbb mosoly. A lejátszót babrálta és forgatta, mint egy köznapi akármit, holott mindketten tudtuk, mennyivel többről van szó.

– Nem fértem el tőlük. Idővel kiszorítottak a lakásból. Árengedményes katalógusok. Néha visszajárok, letisztogatni. Fényesíteni a majmot. Néha szabadulni próbálok.

– Talán... nálam.

Kinyújtottam a kezem, még nem mertem megérinteni. Vágyaim, a kis rohadékok, gyáván reszkettek a fedezékben, de már sejtettem, hol az igazság. A nyugdíjparadicsom messze van, talán el sem érem, síváran talán majd nem is érzem. Felemelkedtem, és leporoltam magam. A nyolcadik ciklusban talán ketten leszünk, talán nincs szükség nyolcadikra, se a többire.